

„Ali veš, kako grozno obdolžitev moje hčere si izrekel s tem odgovorom?“

„Vem. Toda ti si mi velel, gospodar, naj govorim!“ je dejal vojak resno-žalostno.

„Pa si ga dobro videl? Ali te ni morda varalo tvoje oko?“

„Gospodar, menim, da po tolikih izkušnjah v raznih bitkah nimaš vzroka dvomiti o bistrosti mojega očesa. Videl sem ga razločno vkljub temu, da se je bil tesno zavil v plašč in je imel pokrivalo potegnjeno doli na oči.“

„Dobro! Opravi si. Hodi z Bogom! A ne govori nikomur o tej stvari!“

„Ti si ukazal, gospodar . . .“

Vojak je odšel, Gotšalk pa dolgo hodil po sobi gori in doli premišljajoč, kaj bi naredil.

Morda je pa le slučajno prišla skupaj s Slavomirom — si je dejal naposled in po slugi velel poklicati knežnjo.

„Ti si mi snoči povedala neresnico“, jo je nagovoril, ko je prišla v njegovo sobo.

Viljenica je zardela, a ni izgubila poguma. „Kakšno neresnico?“ je vprašala drzno.

„Jaz vem, kdo te je spremil snoči v dvorec . . . Slavomir. Kot tvoj oče te vprašam resno-odločno: Povej odkrito: kako si upaš hoditi ti, nadkneza Gotšalka hči, ponoči z zakletim pristašem starih bogov?“

„Dobro! Če to veš, kdo me je spremil, pa izvedi še to, da jaz nisem več otrok in mislim, da lahko delam, kar sama hočem, in govorim, s komur hočem!“ . . .

Razburjeno je govorila deklica te besede za odgovor. Lica ji je podplula kri, oči so ji žarele in na vsem životu se je tresla.

„Nesrečnica!“ je bolešno vzkliknil Gotšalk in se sesedel na bližnji stol — — —

(Dalje.)

J. ANDREJEV:

DUŠA JE TOŽILA . . .

Duša je moja
snoči tožila:
„Za-me, ah, za-me
ni ga zdravila,
naj si ga iščem
križem svetá . . .“

Pa sem dejal ji,
duši trpeči:
„Duša pogledi,
kak se tam v dalji,
v dalji nebesni
zvezde bleste.

Gori poplavaj
si po zdravila,
v mrzlem tem svetu,
duša, ne tavaj,
v svetu zdravila
našla ne boš . . .“

In pohitele   upi so moji
mislil in želje,   k zvezdam odšli . . .

